

Podarí sa ju zachrániť?

SAMMA W LESE

IKAR

T. J. BREARTON

T. J. BREARTON

SAMA V LESE

Preložila Jana Melcerová

IKAR

T. J. Brearton
GONE MISSING

Copyright © 2017 by T. J. Brearton
Translation © 2019 by Jana Melcerová
Jacket design © headdesign.co.uk
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6552-3

Venujem svojim dcéram Tatum a Sabine

1. KAPITOLA

Katie vyšla na verandu a zaviazala si šnúrky na teniskách.

V polovici augusta svitá na severovýchode o pol šiestej. Kúsok lososovoružových oblakov nad horami predznamenával vychádzajúce slnko.

Dnes mala pred sebou dosiahnutie srdcového tepu stodvadsaťdva. Cieľový pulz značí, že musí odpočítať svoj vek, čiže tridsaťtri, od čísla dvestodvadsať, a to celé vynásobiť šesťdesiatimi piatimi percentami, keďže rekreačný beh v ideálnom prípade o toľko zvyšuje pulz. Aspoň to tvrdí časopis *Runner's World*.

Vyšla z domu a najskôr iba kráčala. Mala nové, dobre odpružené tenisky, pripravené vystreliť vpred. Pustila sa do behu, dostala sa do rytmu a cítila, že je v dobrej kondícii.

Beh patril k jej tajným životným radostiam. Behávala, či pršalo alebo svietilo slnko, odradilo ju len priveľmi blízke hrmenie alebo ak sa blýskalo. Dnešné dokonalé ráno však voňalo borovicami a pokosenou trávou, ožívalo vtáčim spevom. Vlhký vzduch priniesol po chladnej noci príjemnú zmenu od nedávnej vlny horúčav.

Vybrala sa po Everett Road a zamierila k okružnej trase číslo tri, naladila sa na tlkot srdca. Vždy na srdce, ale dnes ráno aj na spomienky na mamu. Katie striedala tri trasy. Prvá a najkratšia sa končila blízko malého mesta. Druhý

okruh sa mierne rozširoval a bol tam aj strmý kopec. Tretia trasa znamenala najdlhší beh.

Keď si zahriala svaly a predĺžila krok, v myšlienkach sa preniesla od mamy k manželovi Davidovi a k zvyšku rodiny, v ktorej sa vždy o niečom klebetilo, zvyčajne o Gloriiných finančných problémoch.

Ale najnovšie sa zrejme trúsili reči okolo Katie, či si už mieni nájsť čas aj na to, aby otehotnela. Jej nevlastná matka, ktorá nemala vlastné deti, si myslela, že v tridsiatich troch rokoch už Katie smeruje k prípadnému rizikóvemu tehotenstvu. Katina sestra zasa už chcela byť tetou. Nikto však nevedel, že Katie a David sa už niekoľko mesiacov pokúšajú o dieťa. Čím dlhšie behala, tým mala jasnejšiu myseľ, až sa myšlienky napokon celkom stratili. Ďalej sa zamerala už iba na srdce, predstavovala si, ako vykonáva svoju prácu.

Slnko nad zvlneným horizontom práve maľovalo žltý pruh. Bežala k nemu, zrýchlila a začala sa potiť.

Keď dobehla k parku, zbadala pri ceste auto, biely minivan. Trochu spomalila a z diaľky ho pozorovala.

Autá neboli v parku zriedkavým javom. Mnohí ľudia, ktorí pracovali v meste, sa sem prichádzali naobedovať. Vychutnávali výhľad na rieku a z papierových pohárov popíjali kávu. Ale bolo ešte len šesť hodín, priskoro aj na raňajky.

Prešla do chôdze, a kým ďalej pozorovala auto, merala si pulz. Rozmýšľala, či patrí niekomu z miestnych. Napadlo jej, že možno videla podobné auto pred obchodom s potravinami. Keď už nejaký čas žijete v malom meste, naučíte sa rozoznávať každé vozidlo. Ale toto možno ešte nie.

Namerala si pulz stodvadsaťosem úderov. Nebolo to zlé. Blížila sa k cieľovému pulzu.

Cesta sa končila pri lávke ponad rieku. Blížila sa k nej a nespúšťala oči z minivanu. Nevyzeral, že by tu parkoval cez noc, nebol zarosený. A zezdalo sa jej, že cestou zachy-

tila slabý pach výfukových plynov, akoby ten minivan práve dorazil.

Katie sa obzrela. Ak nechcela pokračovať v ceste po zvyčajnom okruhu, ostávala jej iba jediná možnosť, rozbehnúť sa nazad domov. Ale predstava, že by sa mala obrátiť len preto, že pri malebnom parčíku stojí nejaký minivan, ju znervózňovala a pripadala jej iracionálna.

Vinila Facebook, že ju kŕmi historkami o ženách, ktoré niekto prepadol pri behu, a o klaunoch, čo číhajú v lese. A spravodajské portály ako CNN s klebetným a senzáciechtivým spravodajstvom.

Túžila po titulku, ktorý by hlásal: *Napriek zločinom, ktorých sa v poslednom čase dopustili rôzni debili, 99,9 % žien nehrozí pri behu žiadne nebezpečenstvo.*

Je to ako so strachom z lietania. Dnes to už vie každý, cesta autom na letisko je stokrát riskantnejšia ako let do plánovanej destinácie. Ale havárie lietadiel sú proste dramatickejšie a zaručujú lepšie novinové titulky.

Pridala do kroku a opäť sa rozbehla. Ale keď míňala auto, počula, že z neho vychádza nejaký zvuk.

Znelo to ako plač dieťaťa.

Zastala.

Započúvala sa.

Určite to bolo malé dieťa a dosť nešťastne nariekalo.

Možno ju len klamali zmysly a ten zvuk nevychádzal z auta. Lenže najbližší dom stál dosť ďaleko.

Na vzdialenej ulici brechal pes. Neďaleko zurčala rieka. Detský plač neutíchal.

Park pozostával z niekoľkých piknikových stolov, ohniska na opekanie, drevených hojdačiek a detskej preliezačky. Les pretínala spleť turistických chodníkov, lákala na prechádzky po prírode so psami alebo bez nich. Katie si premerala stromy, ale nablízku nebolo živej duše.

Mobil mala v malom zazipsovanom vrecku bežeckej sukne. Vždy si ho brala so sebou, keď šla behať, aj keď mala obľúbené bežecké šortky v špinavej bielizni a mobil ju trochu udieral do stehna a šuchotal o náhodnú účtenku z potravín.

Vybrala telefón z vrecka a chvíľu váhala.

Prehánala by, keby zatelefonovala na políciu? A čo by im povedala? *Dobrý deň, bežím okolo Footbridge Park v Hazletone a plače tu dieťa. Prosím vás, pošlite sem pomoc, možno potrebuje vymeniť pokakanú plienku. A, pán policajt, nie som si istá, ale možno je aj hladné, tak prineste aj dojčenské mlieko. Ak môžete... nech je organické.*

Manžel ešte asi spí, pomyslela si. Nemusím ho zobudiť. Rozhodla sa, že mu pošle správu.

Išla som si zabehať. Pri parku plače nejaké malé dieťa. Idem sa tam pozrieť. Ak sa ti už neozvem, volaj políciu :-D

Odložila si mobil.

Možno sa jej to iba zdalo, ale to dieťa akoby nariekalo čoraz zúfalejšie.

Katie podišla k minivanu v nádeji, že vnútri zazrie pohyb dospelého človeka, ktorý sa stará o dieťa. Ale auto malo tónované sklá.

Spomenula si na ďalšiu nedávnu tragédiu zo správ. Nebola síce taká čerstvá ako tie o bežkyniach, ale ešte ju mala v živej pamäti. Bola o mužovi, ktorý odišiel do práce a v aute nechal malé dieťa.

Hoci bol minivan biely a odrážal slnko, vnútri už čoskoro bude horúco.

„Haló?“ zvolala o oktávu vyšším hlasom. „Haló, je tam niekto?“

Auto malo tmavé bočné a zadné sklá, ale cez predné sklo mala lepšiu výhľad. Nevidela síce úplne jasne, ale vzadu zbadala detskú sedačku s malou pripútanou postavou.

„Ahoj, bábo, tíško. Všetko je v poriadku, dieťaťko.“

Dieťa sa však neutíšilo.

Katie skúsila predné dvere spolujazdca, ale zistila, že sú zamknuté. Zrýchlil sa jej pulz. Čo ak je to dieťa v aute uväznené? Takto by mala skutočný dôvod zavolať políciu. No len čo skúsila bočné dvere, povolili. Katie ich odsunula a nahla sa dnu. „Neboj sa, všetko je v poriadku, drobček. Som tu. Pomôžem ti...“

V aute bolo tma. Postavila sa na schodík a predklonila sa. Len čo sa tí debili objavia, poriadne im to vytmaví, nech je to, kto chce. Kto už len posadí bábätko na celkom zadné sedadlo minivanu, kam je taký ťažký prístup?

Katie nastúpila do auta a pretlačila sa popri stredných sedadlách, aby mala lepšiu výhľad.

Zblízka jej znel ten plač trochu čudne.

„Všetko je v poriadku, som tu, som...“

Katie uviazli slová v hrdle. Odtiahla sa a položila si ruky na hrud'. Cúvla, chcela sa obrátiť a vystúpiť z auta. Čosi sa jej nepozdávalo.

Vtom ju však ktosi schmatol a stiahol späť. Zvalila sa na sedadlá a potom pristála na dlážke minivanu. Myšlienky sa jej celkom pomotali. Čo sa deje? Inštinktívne mlátila okolo seba rukami a kopala, ale nemala sa čoho zachytiť. Vtom sa jej v zornom poli objavila silueta muža. Keď sa pokúsila vstať, udrel ju do hlavy a zrazil nazad na podlahu.

Dvere sa s buchotom zatvorili. Ktosi naštartoval.

A potom ju už viezli v minivane niekam preč.

2. KAPITOLA

Detektív Justin Cross si trochu prispal, a tak sa náhlil von z dverí svojho bytu do práce. Vo večierke, kde sa zvyčajne zastavoval, si kúpil kávu. Predavačka po ňom pobavene hodila očami.

„Tie farby vám pristanú,“ vyhlásila.

Nemal ani najmenšie tušenie, o čom to hovorí, kým si letmo nepozrel na ruku, v ktorej držal pohárik s kávou. Tri nechty mal nalakované levanduľovofialovým a jeden bleďomodrým lakom. Necht na palci mal natretý červenou.

„Dočerta,“ zašomral.

Ludia v rade za ním mali dobrý výhľad. Cross sa pokúsil o úsmev, keď predavačka ukázala na regál s domácimi potrebami pri pokladnici. „Tamto je odlakovač, v malej fľaštičke hneď vedľa tampónov.“ Zobral si tú vecičku a ostatní zákazníci boli takí láskaví, že ho pustili späť k pokladnici. Bola medzi nimi aj Laura Brodericková, strážkyňa lesov a parkov z oddelenia ochrany životného prostredia, a vyzerala, že sa na ňom celkom zabáva. „Chceš sa o niečom porozprávať, Justin?“

Cross zaplatil za kávu a odlakovač. „Cez víkend som mal u seba dcéry.“ Náhlil sa z obchodu a ignoroval roztopašné úškrny.

Sedel v aute a žmúril na drobné písmo návodu na použitie na fľaštičke. Vôbec nevedel, ako sa to robí, no zrejme bude

potrebovať papierové utierky. Nadával, keď vycúval z parkoviska večierky, a zamieril k miestnej policajnej stanici.

Cestou ho zaplavili spomienky na malú Patriciu (Petrie), ktorá si vybrala z plecniaka laky na nechty a rozkošným piskľavým hláskom ho presviedčala, aby jej dovolil nalakovať mu nechty. Dohodli sa na kompromise, nalakuje mu nechty na jednej ruke, a Petrie sa šťastne pustila do roboty. Dva razy museli prestať, lebo jej sestra Ramona sa dostala do spodných kuchynských skriniek. Dva razy sa Ramona načahovala za bielidlom pod kuchynským drezom a Cross musel nakoniec dvierka na skrinke zabarikádovať.

A zrejme tri pívá a dva poháriky škótskej potom, ako si večer mama obe odviezla domov, mohli za Crossov krátky výpadok pamäti. Bol po opici. Kým šoféroval po serpentínach miestnej cesty k policajnej stanici, v spánkoch mu pulzovala bolesť.

V duchu si ospravedlňoval pitie: po prvé, zakaždým, keď sa dievčatá museli vrátiť k mame Marty, mu pukalo srdce. To prázdno bolo také veľké a ticho také intenzívne, že ich musel niečím vyplniť, inak by sa asi zbláznil. A po druhé, hoci obe dcéry nekonečne ľúbil, vždy ho celkom zmohli. Bez Marty sa motal ako trojnohý cap.

Miestna policajná stanica bola jednoduchá, nízka jednopodlažná budova, ktorú volali barak. Keď Cross zaparkoval, vedel, čo urobí. Vojde chytro na toaletu a odlakuje si nechty. Nechá ostatných, aby si z neho uťahovali, že má slabý žalúdok. Keby ho prichytili s nalakovanými nechtami, už by sa toho nezbavil. Po zvyšok kariéry by ho volali Boy George či nejako podobne.

Ale dnu bolo rušno a jedinej pozornosti sa mu dostalo, iba keď štátny policajt Billy Farrington odložil vysielaciu a povedal: „Na 911 práve volal David Brennan.“

„Brennan?“

„Hej. Vieš, o kom hovorím?“

„Myslím, že viem. Je to ten, čo býva na Cobble Ridge?“

„Presne ten. Jeho manželka je Katie Calumetová. Tuším si nechala dievčenské meno. Bojí sa o ňu.“

„Prečo sa o ňu bojí?“ Cross mal odlakovač vo vrecku a poškuľoval po dverách na toaletu. Problematickú ruku si nechal za chrbtom, v druhej držal pohárik s kávou.

„Išla si ráno zabehať, zastavila sa niekde v blízkosti Footbridge Park a poslala mu čudnú správu.“

„Čo to znamená, čudnú správu?“

„A potom sa podľa neho nevrátila domov. Hm, no hej, tipujem, že je čudná, lebo v nej napísala čosi o dieťati, ktoré plakalo. O dojčati.“

„A kde je Brennan teraz?“

Zvonili telefóny, ale Cross ich ignoroval.

„Veď to,“ povedal Farrington. „Najskôr šiel do parku a hovorí, že tam niečo našiel. A potom nám zatelefonoval.“

„Čo našiel? Malé dieťa?“

Farrington si s úškľabkom pripol policajný opasok. „Ó nie, to si nemyslím.“

Na miestnej policajnej stanici bola aj policajka Maize, ktorá telefonovala z pevnej linky.

„Maize? Čo to ten chlapík podľa vlastných slov našiel?“

„Povedal, že detskú hračku,“ ozvala sa Maize.

Druhý telefón neprestával zvoniť, kým po ňom Farrington nechňapol. „Policajná stanica.“

Cross sa poobzeral po miestnosti. Ďalší dvaja štátni policajti v službe boli na cestnej hliadke. Keď Maize zavesila, Cross podišiel k nej. „Kde sú Crowley a Redford?“ opýtal sa Cross.

„Crowley je na polceste do Plattsburghu, meria radarom rýchlosť,“ vysvetlila mu Maize. „A Redford zaisťuje miesto činu, vodič nákladiaka prudko strhol volant, aby sa vyhol zrážke s vysokou zverou, a rozsypal po ceste číslo 9 palivové

drevo. Dispečing presmeroval hovor k nám – jediný zástupca šerifa v službe je pri tej nehode. Takže sme najbližšie.“

Farrington zavesil. Dozapínal si opasok, podvihol nohavice a povedal: „Vyzerá to tak, že sme tu ty a ja, Cross.“ Potom zaváhal. „Ak sa najskôr nepotrebuješ rozprávať s hlavným inšpektorom.“

„Nie,“ povedal Cross a pomyslel si, že to znelo ako prehnaná reakcia manžela, a po krátkom vyhlásení sa vrátil naspäť do kancelárie. „Poďme.“

Na toalete schmatol zopár papierových utierok a vyšiel von za štátnym policajtom.

Snažil sa šoférovať a súčasne si zoškrabovať lak z nechtov. Bol to slušný výkon, ale kým došli k parku, Cross sa zbavil väčšiny laku. Zvyšok nechal nateraz tak.

Pohľad na Davida Brennana, ktorý stál pri lávke, odviaľ Crossovi z mysle jeho vlastné malicherné problémy.

Brennan vyzeral ako uzlíček nervov. S vytreštenými očami ukazoval na niečo na zemi a pritom pohyboval perami, hoci nikto nebol dosť blízko, aby ho počul.

Farrington vypoľ svetlá a vyskočil z auta. Cross zaparkoval neoznačené auto vedľa hliadkového vozidla. Obaja vykročili k Brennanovi.

„Nedotkol som sa toho,“ povedal Brennan.

Cross videl, o čom hovorí, na zemi ležala detská hrkálka. Vystrel ruku a predstavil sa mu.

Brennanov pohľad upútali blikajúce svetlá policajného auta. „Prehľadal som les. Prešiel som po všetkých chodníkoch, volal som ju. Som tu od pol ôsmej. Telefonoval som vám o ôsmej. Čo vám to tak dlho trvalo, chlapi?“

Cross účasne prikývol. „Čo keby ste mi vysvetlili, čo sa presne stalo?“

Odviedol Brennana na tvrdší asfalt, pričom nespúšťal oči z nespevnenej krajnice. Boli na nej stopy po pneumatikách, ktoré už možno Brennan stihol porušiť.

Vystresovaný manžel sklonil hlavu, akoby hovoril do zeme. Povedal Crossovi, že jeho žena Katie si chodíva niekoľkokrát týždenne zabehať. Behávala po troch rôznych trasách, ale všetky viedli popri parku.

„A odtiaľto mi poslala správu. Bola presne tu.“

„Dobre, viete o niekom, komu sa nedávno narodilo dieťa? Mohlo to byť dojča, ktoré vaša manželka poznala?“

„Poznáme sa s Hartovcami, ktorým sa nedávno narodili dvojčiky, ale žena je ešte v pôrodnici. A potom ešte s Megan Hasselbeckovou, ale tá žije v Schroon Lake. Nie, nemohol to byť nikto známy. A keby to dieťa spoznala, bola by mi to napísala. Nenapísala by len ‚malé dieťa‘.“

Cross si dal ruky v bok a premeriaval si miesto činu. Farington už rozmiestnil zopár kužeľov. Park bol našťastie mimo hlavných ciest. Ešte stále bolo zavčasu, pondelok pred deviatou. V blízkosti nebola škola, a tak tadiaľto neprešli žiadne deti. Miestni pracujúci sem chodievali na obed, ale pomerne ďaleko odtiaľto.

„Tak čo urobíme?“ Brennan bol čoraz zúfalejší. Bol to veľký chlap, meral viac ako stoosemdesiat centimetrov a mohol vážiť tak deväťdesiat kíľ. Plavé vlasy nosil zopnuté do uzla mužským spôsobom, ale bradu mal postriebrenú. Na Crossa pôsobil dojmom, že môže mať tak štyridsať až štyridsaťpäť rokov.

Cross o tejto dvojici veľa nevedel, iba to, že majú nejaké peniaze, buď z jej, alebo z jeho strany, prípadne z oboch. Klebetilo sa, že žijú striedavo v Hazletone a v New York City, kde majú ďalší domov.

„Vraj ste sa ju pokúšali kontaktovať.“

„Asi stokrát. Nič. A keď som jej poslal správu, neprišla mi notifikácia o doručení. Viete, čo tým myslím. A hovory

presmerovalo na odkazovú schránku. Takže mobil má vypnutý alebo...“

„Môžem vidieť váš mobil? Ukážte mi tú správu.“

„Áno, isteže.“ Stlačil palcom obrazovku a podal mu telefón.

Išla som si zabehať. Pri parku plače nejaké malé dieťa. Idem ho skontrolovať. Ak sa ti už neozvem, volaj políciu :-D

„A ste si celkom istý, že myslela tento park?“ opýtal sa Cross.

Brennan sa zaškaredil. „No áno.“

„Nebol to bejzbalový park alebo niektorý iný?“

„Ako som povedal, beháva po troch okružných trasách, drží sa svojich zvykov. Ale všetky prechádzajú tadiaľto. Táto cesta vedie k nám domov, ak sa nechce obrátiť a ísť naspäť.“

„Rozumiem. Ale mohla sa vybrať jedným či druhým smerom, tak je? Sme pomerne blízko vášho domu. Mohla dobehnúť najskôr sem – alebo sem dobehla, keď končila.“

„Áno, isteže. Ale zvyčajne tadeto prechádza, keď končí. Niekedy si tu urobí krátku prestávku...“

„Kto by ešte mohol vedieť podrobnosti o jej behaní?“

Brennan sa naňho prísne pozrel. Ale potom zmäkol a vzdychol si. „Pravdepodobne o tom povedala Glorii. Svojej sestre.“

„Gloria žije tu v okolí?“

„Nie, nie. Býva v Brooklyne. Ich rodičia žijú na Manhatane. To je všetko. Celá rodina. Ale ľudia ju vídajú. Beháva tu už dva roky, takže...“

„Dobre. A v nijakom prípade to nemôže byť žart? Nestriedala si z vás? Nemáte narodeniny či také niečo...“

„Nie, v žiadnom prípade. Nič také. Katie by to neurobila. Teda, má zmysel pre humor, ale nie...“

„A inak je medzi vami všetko v poriadku?“

Brennan prižmúril oči, už opäť zaujal obranný postoj. „Čo tým chcete povedať?“

„Či spolu dobre vychádzate. Váš... viete, no, váš vzťah.“

„Všetko je v poriadku. Viem, kam mierite, ale Katie by neodišla. Nikdy. Sme stabilný pár. Aj keď sa... Vždy to vyriešime. Máme usporiadané manželstvo.“

Cross prikývol a Brennan odvrátil pohľad k rieke. Hrýzol si spodnú peru.

Triasli sa mu ruky.

„Buďte pokojný, vyrieši sa to,“ prihovoricel sa mu Cross.

Brennan nevyzeral, že by ho bol presvedčil. Cross sa musel rozhodnúť, ako vážne má brať možné zmiznutie Katie.

Stále držal Brennanov mobil. Neskôr sa naň budú musieť dôkladnejšie pozrieť, ale teraz ho bude Brennan považovať za životne dôležité spojenie s Katie, a tak mu ho vrátil. „Ešte chvíľu počkajte.“

Podišiel k Farringtonovi.

Policajt už stihol rozmiestniť niekoľko malých kužeľov a teraz uväzoval o strom pásku, pripravený označiť ňou miesto činu. „Chcete, aby som to tu zabezpečil, však?“

Miesto označené kužeľmi a páskou určite pritiahne pozornosť divákov a tlače. Na druhej strane, ak sa Katie Calumetovej stalo niečo nepríjemné, zachovať neporušenosť miesta je nevyhnutné bezpečnostné opatrenie. „Hej, pustite sa do toho.“

Cross pozrel na hrkálku. Ležala v prachu medzi trávou a asfaltom. Možno Katie niečo začula a odbehla do lesa. On sám už mal za domom mláďa medvedíka čistotného alebo dikobraza. Dočasne opustené zvieracie mláďatá, ktorým matka zháňa potravu, vydávajú strašidelné zvuky, ktoré znejú ako malé deti. Možno Katie videla hrkálku, ktorú tu niekto stratil, počula nariekať mláďa, odbehla do lesa, tam spadla a udrela si hlavu. Nie je to veľká oblasť, necelý hektár. Rýchly prieskum by im čoskoro mohol dať odpoveď.

Jeho pozornosť upútali stopy pneumatík. Ľudia v týchto miestach bežne parkujú, samotné stopy málo zavážia. Ale spolu s hrkálkou, ktorá ležala vedľa nich, textovou správou a vystresovaným manželom...

Farrington natiahol pásku cez úzku asfaltovú cestu, ktorá viedla k lávke, a Cross kráčal s ním.

„Urobte mi láskavosť. Keď skončíte, pozrime sa spolu, či máme telefonický kontakt na znalca stôp pneumatík. Alebo aspoň na policajného strážnika, ktorý vie stopy odlievať. Ak nie, musíme si niekoho zavolať.“

„Rozumiem.“

Cross si pošúchal tvár. Čosi hlboko vnútri mu navrávalo, že treba rýchlo konať. A možno to bol iba stav po opici, ktorý ho neprestával sužovať bolesťami tesne za očami. Potreboval zavolať nadriadenému.

3. KAPITOLA

Katie sa neodvážila ani pohnúť. Nechcela, aby ju znovu udrel.

Nehybne ležala, kým ju prehľadával a našiel jej vo vrecku telefón. Zložil z neho zadný kryt a vytrhol baterku.

Katie v panike a bolesti, čo jej pulzovala v spánkoch, sledovala, kadiaľ sa minivan uberá. Mala dojem, že odbočili doľava z cesty, ktorá vedie k parku.

Keď o chvíľu znovu zastali, odbočili vpravo. To by ich zaviedlo na cestu číslo 9, na hlavnú.

Potom sa viezli bez zastávky a odbočky asi desať minút. No len ťažko si mohla byť istá. Ale mala dojem, že naposledy zahli doľava. Ak bol jej odhad správny, smerovali k medzištátnej diaľnici.

Alebo sa celkom mýlila. Ležala bokom medzi druhým a tretím radom sedadiel kolmo na smer cesty, čo mohlo ľahko popliesť jej orientačný zmysel.

Dýchaj, hovorila si. Dýchaj.

Zatiaľ išli minimálne dvadsať minút a nikto sa s ňou nezhoval, odkedy jej povedali, aby si *lahla, doriti, a nehýbala sa*, keď ju udreli po hlave a zobrali jej telefón.

Riskla pohľad z podlahy minivanu a zbadala vedľa seba odvrátený mužský profil s rukami na kolenách. Na hlave mal kuklu, maskoval sa. Pomyslela si, že ju vezú iba dvaja